

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1914/2020
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Рада Рвовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Гигатрон“ Д.О.О. из Београда, чији је пуномоћник Дарко Јашаревић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2083/19 од 03.02.2020. године, на седници одржаној 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2083/19 од 03.02.2020. године.

Образложење

Основни суд у Суботици, пресудом П1 795/2018 од 20.03.2019. године, одбио је примарни тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се утврди да је тужилци незаконито престао радни однос и да су апсолутно ништави споразум о престанку радног односа и споразум о регулисању међусобних односа, закључени 21.03.2018. године, између тужиле и туженог и обавезе тужени да исплати тужилци на име накнаде штете износ од 400.000,00 динара, што представља десет зарада које је тужилка остварила док је била запослена код туженог, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења и износ од 43.915,74 динара на основу зараде, путног трошка и накнаде за неискоришћени годишњи одмор, са законском затезном каматом од 21.03.2018. године до коначне исплате, под претњом извршења (став први изреке). Одбио је евентуални тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се утврди да је тужилци незаконито престао радни однос, те да услед мана воље као незаконити поништавају споразум о престанку радног односа и споразум о регулисању међусобних односа, закључени 21.03.2018. године између тужиле и туженог (став други изреке). Обавезао је тужилку да накнади туженом трошкове поступка у износу од 88.500,00 динара, у року од осам дана по правноснажности пресуде, а у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 2083/19 од 03.02.2020. године, одбио је жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Суботици П1 795/2018 од 20.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотупно утврђеног чињеничног стања, законских разлога на које указује у образложењу ревизије, као посебну, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП. У ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, када се између осталог наводи да „оспорена пресуда има недостатака због којих се не може испитати, да је изрека пресуде неразумљива, да противречни сама себи и разлозима пресуде“. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана као разлог за изјављивање ревизије одредбама члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на одређено време од 12.06.2017. године до 11.09.2017. године, на пословима ..., због повећаног обима посла. Дана 12.12.2017. године, тужилца и тужени су закључили уговор о раду на одређено време, за период од 12.12.2017. године до 11.03.2018. године, према којем је тужилца обављала послове ..., који према опису послова обухватају између осталог и одговорност, материјалну и финансијску за стање лагера у продавници, организацију детаљног, прецизног и исправног пописа на крају сваког месеца, одговорност за материјално и робно задужење у продавници у којој ради, вођења рачуна и старања о исправности пословне документације и администрације на каси, старање да пословање везано за фискалну касу увек буде исправно, одговорност да се новац из касе (дневни пазар) уплаћује редовно и на време, како је прописано полисама и процедурама фирме, организовање редовних контролних пописа по робним групама, да свака група буде пописана најмање једном током месеца. Редовном интерном контролом „online“ продаје артикала код туженог је установљено да у продавници у ..., у којој је тужилца била ..., одређени артикли који су били резервисани, физички нису на стању, нити су прошли кроз касу и такав извештај је достављен директору продаје, који је дао налог за ванредни попис. Кад се овакав попис ради, контролишу се и видео снимци из продавнице, што је урађено и том приликом и прегледом снимака утврђено да је тужилца сторнирала одређене рачуне и извлачила новац из касе. Одлуком директора туженог о попису од 21.03.2018. године је одређено обављање пописа и образовање пописне комисије за попис залиха робе са стањем на дан 21.03.2018. године, у малопродајном објекту ..., улица ... .. Истог дана, тужилца је радила у првој смени од 08,00 до 14,00 часова, а ББ администратор, од 08,00 – 17,00 часова. После 17,00 часова ББ, и тужилца су обавештени да ће се тога дана обавити ванредни попис у продавници. У том тренутку, тужилца је била на путу за ..., па је речено да дође у продавницу када се врати у ... . Пописна комисија је око 20,30

часова дошла у продавницу, сачекала тужиљу, која је стигла око 21,00 час и тада је почео попис који је завршен око 03,00 – 04,00 часа наредног дана, 22.03.2018. године. Осим чланова комисије попису су цело време присуствовали тужила и ББ. Међутим, њих двоје нису учествовали у пописним радњама, радили су нивелацију, лепили цене и спремали радњу. Пре почетка пописа, тужиљи није уручена одлука о попису и саставу пописне комисије, нити јој је саопштен разлог пописа. После завршеног пописа, сведена је пописна листа и установљен мањак у висини малопродајне цене робе, сачињена је листа артикала који су били мањак и утврђено да у свесци са НИ обрасцима недостају обрасци за артикле који су сторнирани. У записнику са пописа који су потписали председник и чланови комисије утврђен је мањак од 233.087,00 динара (194.239,17 динара без ПДВ) и у чему се састоји. Тужиљи је саопштен резултат пописа и показан снимак на којем се види како је радила сторнирање и извлачила новац из касе. ББ је тада био у магацину, јер чланови комисије нису желели да и он види снимак. Цео ток пописа, од момента уласка пописне комисије у продавницу до изласка из ње, снимање и попис је текао нормално и није било примедби. Тужила није одговорила на питање зашто је узимала новац. Истог дана, од стране комисије тужиљи је дат припремљени формулар споразума о престанку радног односа и споразума о регулисању међусобних односа, после завршеног пописа и утврђене финансијске вредности мањка. У споразуму о регулисању међусобних односа унет је износ мањка и унет је износ дуга туженог према тужиљи, као износ који је преостало после компензације. Тужиљи су од стране председника пописне комисије дати на потпис споразум о престанку радног односа и споразум о регулисању међусобних односа, са 21.03.2018. године. Тужиљи је објашњено да се ради о споразумном престанку радног односа и о правима која има као незапослено лице. Тужила је оба споразума прочитала, видела да јој престаје радни однос и са којим даном и да ће надокнадити штету. Она није стављала примедбе, нити је постављала питања и потписала је оба споразума, у четири примерка. Тужиљи је уручена и листа артикала који су утврђени као мањак.

Према споразуму о престанку радног односа од 21.03.2018. године, тужила и тужени су се споразумели да раскину уговор о раду и да тужиљи престаје радни однос 21.03.2018. године. Према споразуму о регулисању међусобних односа од 21.03.2018. године, странке су се споразумеле да раскину уговор о раду и да тужила престаје радни однос са 21.03.2018. године и да тужила после извршеног пребијања потраживања туженом дугује износ од 189.171,26 динара. Оба споразума су потписана од стране тужиле и овлашћеног лица туженог, оверена печатом и заведена код туженог. Тужила ниједног тренутка није изразила намеру да јој престане радни однос код туженог. Приликом потписивања споразума, осим тужиле били су присутни ВВ, непосредни претпостављени тужиљи, ГГ и ДД, који се налазио у близини и видео да тужила чита писмено и потписује. Том приликом ВВ није говорио повишеним тоном, нити је претио тужиљи, иако је атмосфера била напета, пошто је пуштен снимак. Остали чланови пописне комисије се нису обраћали тужиљи. Приликом разговора ВВ са тужиљом и потписивања споразума ББ је био у магацину. После пар дана, ВВ је позвао тужиљу у „...“ у „...“, којом приликом јој је уручио споразум о престанку радног односа и споразум о регулисању међусобних односа, које је тужила претходних дана потписала. Тада је био присутан и ЂЂ, директор људских ресурса код туженог. Тужила ништа није негирала од утврђеног и питала је до када треба да изврши исплату, ВВ је и поред постојања видео снимка имао жељу да направи договор са тужиљом, јер са њом до тада није било проблема, те је сачињен нови споразум о регулисању међусобних односа са 26.03.2018. године са истим одредбама као и

споразум од 21.03.2018. године, којим је утврђено да тужиља после компензације туженом дугује износ од 143.736,12 динара (износ мањка обрачунат по набавној цени). Тужиља није извршила никакве исплате по наведеном споразуму.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, одбијени су тужбени захтеви тужиље у складу са одредбама члана 163. и 177. Закона о раду и чланом 61, 111. став 1. и 103. став 1. Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 163. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14 и 113/17 – УС) је прописано да, запослени је одговоран за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу, у складу са законом.

Одредбом члана 177. став 1. овог закона је прописано да, радни однос може да престане на основу писменог споразума послодавца и запосленог. Одредбом става 2. овог члана, да, при потписивању споразума, послодавац је дужан да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

Одредбом члана 4. оспореног Споразума о престанку радног односа је предвиђено да пре потписивања овог споразума, запослени је писаним путем упознат: да по престанку радног односа нема право на новчану накнаду код Националне службе за запошљавање, као ни право на пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање за себе и члана уже породице које сходно члану 125. Закона, остварује корисник новчане накнаде и да има право да се након престанка радног односа пријави Националној служби за запошљавање, надлежној филијали, према месту пребивалишта, ради увођења у евиденцију незапослених лица и остваривања права по основу незапослености (здравствена заштита за себе и чланове породице, ако запослени нема могућност да буде здравствено осигуран по другом основу преко члана уже породице).

Према томе, како је утврђено да је тужиља пре потписивања споразума исте прочитала, видела да јој је престао радни однос и са којим даном и да ће надокнадити штету и споразум о престанку радног односа садржао писано обавештење о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености, то су правилно одбијени примарни и евентуални тужбени захтев тужиље, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Како је одбијена као неоснована ревизија тужиље, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужиља као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић